

8 december zaterdag 1917.

Met Rusland zijn de onderhandelingen voor den vrede reeds aan den gang, door middel van een tiendaagschen wapenstilstand. Geen mogelijkheid schier meer schoenen te doen verzolen; alle benoedigheden daartoe zijn in beslag genomen. Wat toekloppen met spijkers verkrijgen — zegt men — de belanghebbenden nog. Suzanne kocht een paar sloffen aan de deur, donkerrood, oprecht mooi. Ze deed een boodschap nog geen half uur ver. Toen ze thuis kwam, bij helder droog weder, waren de zolen, die bleken van wasdoek te zijn gespleten en hing de bovenstofje overal aan flarden, als hadden de muizen ze uitgebeten. Ze bestonden uit halve vellen watte!

De echtgenooten en kinderen der in Holland geïnterneerden mogen dezen gaan vervoegen zonder oorlof tot terugkeer naar 't vaderland. Gedurende een zestal weken moeten ze in algeheele afzondering van de buitenwereld vertoeven — ongeveer honderd, naar men beraamt — in een groot lokaal op de Groendreef. Gisteren mochten ze — een laatste maal — familiebezoek ontvangen. Daarna zullen ze van alles afgezonderd wezen. Hun ballingschap zal een maand duren, maar ze hopen op verkorting daarvan. Ze worden goed behandeld, hebben elk een bed en verscheidene dekens, vuur dag en nacht en toezieners — drie Duitsche onderofficieren, die — wee hen! — morgen door anderen zullen vervangen worden, daar ze naar 't front moeten, zijn zeer voorkomend met hen in gemoedelijken omgang. Het eten, door de stad bezorgd, is heel goed en in ruime hoeveelheid. Een bezoeker van dat lokaal vertelde mij, dat de vrouwen, met welke zij sprak, genoten van hun verblijf, van het onbezorgd ezelschapsleven, rust en welstand, na zooveel ontberingen sedert den oorlogstijd.

Gisteren zijn minstens duizend personen aangesproken om te onderzoeken of ze hun eenzelveidskaart op zich droegen. Boet of gevang voor wie in gebreke bevonden werd: drie dagen of dertig frank boet. Een nonneke was onder het getal. Ze verkoos de opsluiting.

Heden had ik gasten. Het kwam ter sprake. Ze wisten niets van het geval. Ze bekenden altoos te verwaarloozen zich van die kaart te voorzien, nu waren ze hier ook zonder.

“Wat zult ge doen, indien ze heden op den terugkeer moet getoond worden?”

“Het gaan verzitten,” was het glimlachend antwoord. “Wij gunnen aan de Duitschers geen cent.” Dat zijn heel rijke lui. Zoo hoort ge allen spreken.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)